

До прѣди седемнадесетъ години Българитѣ нѣмахъ свой князь, тѣ бѣхъ робе на турцитѣ. Въ онѣзи страшни врѣмена гърцитѣ, за да се направѣтъ добри прѣдѣ турцитѣ, постоянно ни клеветѣхъ, а турцитѣ колѣхъ, биехъ и бѣсѣхъ нашитѣ бащи и дѣди. Тѣ изгорихъ старитѣ ни книги и постоянно гонѣхъ учителитѣ за да нѣма Българския народъ отъ гдѣ и какъ да се поучава.

Тогавъ ставахъ учители само най-безстрашнитѣ учени хора, които най-много обичахъ своя народъ. Тогавашнитѣ учители учехъ не-само дѣцата и възрастнитѣ хора въ единъ градъ, но постоянно пишехъ и по вѣстници и отдѣлни книги да поучаватъ и малки и голѣми — въ цѣла България.

Единъ отъ тогавашнитѣ смѣли учители и писатели е и дѣдо Цани Гинчевъ, комуто виждате образа на отерѣщната страница.

Дѣдо Цани е роденъ прѣди шестдесетъ години въ градъ Лѣсковецъ отъ бѣдни, но добри родители, които твърдѣ обичали науката. Когато билъ малъкъ, той слушалъ и почиталъ родителитѣ си, ходѣлъ въ училище и обичалъ да учи хубаво уроцитѣ си. Но не само уроцитѣ чель той, мили читатели, а чель и изучвалъ всѣка книжка, каквато му попадвала на рѣка. Познавало се, че той ще стане ученъ человекъ, затова го обичали и родителитѣ и учителитѣ му. Истина, Цани порастнѣ и станѣ добъръ, ученъ и полезенъ человекъ, не само за себе и за родителитѣ си, но и за цѣлия Български народъ.